

holdt Tinget saa længe med en Forklaring, der kunde siges kun at være en personlig Retfærdiggørelse, men jeg tror, at adskiligt af, hvad der er kommet frem under denne Forklaring, ogsaa har sin Betydning til Belysning af den Sag, som ligger for her for Tiden; jeg antager, at Tiden for saa vidt ikke har været fuldstændig spildt.

§ 6 i det foreliggende Forslag kunde jo siges i det væsentlige at være overflødig, naar det Forslag, som vi behandlede indtil i Gaar, blev til Lov. Naar man havde faaet fyldestgørende Regler for den kommunale Beskatning og derigennem havde sikret Hartkornets Fiksering, vilde § 6 være overflødig. Men man kan jo ikke vide, om der ikke trods al den Velvilje, der fra de fleste Sider blev vist det nævnte Forslag, kunde hænde det noget menneskeligt. Det kunde løbe paa et Skær, inden det blev færdigt, og derfor anser jeg det for heldigt, at § 6 her indeholder tilstrækkelige Regler til at sikre Hartkornets Fiksering.

Jeg har nu kun tilbage at omtale et Hovedpunkt i Lovforslaget, Bestemmelsen i § 1 om, at der aarlig skal fordeles til Kommunerne et Beløb svarende til $7\frac{1}{2}$ pCt. af Nettoindtægten af Tolden i det foregaaende Finansaar. Bestemmelsen om, at der tillægges Kommunerne Indtægter, der have en Mulighed for efterhaanden at vokse, har selvfølgelig min fulde Tilslutning. Jeg behøver ikke at erindre ældre Medlemmer — men maaske kan det være ubekendt for nogle af de yngre — om, at jeg for Aar tilbage har fremsat Forslag, der gik ud paa at tillægge Kommunerne endog større Andele af store og betydelige Forbrugsafgifter bl. a. af Brændevinsafgiften. Den Tanke at give Kommunerne Andel i indirekte Afgifter er saaledes ikke noget nyt for mig. Dersom Forslaget den Gang havde vundet Tilslutning — en Tilslutning, som man efter de daværende politiske Forhold ikke var berettiget til at vente skulde være meget levende —, tror jeg, at vi nu vilde have været befriet i Hovedsagen for Klagerne over den kommunale Overbeskatning. Det er altsaa Tanken at give Kommunerne Andel i de indirekte Afgifter, men det er jo umuligt at give hver enkelt Kommune for sig en saadan indirekte Afgift — endog Landets Hovedstad vilde ikke kunne hjælpes tilstrækkeligt ved en Accise, saaledes som man kender den fra andre store Byer — og der er derfor ikke nogen anden Vej at gaa, end at Staten opkræver Afgiften og derefter giver Kommunerne en forholdsvis Andel deri. — Det

forekommer mig, at den Hovedindvending, der særlig er fremkommen mod Bestemmelsen her, men ogsaa er fremkommen med mer end almindeligt Eftertryk, som om den alene var nok til at slaa Bom for hele Forslaget, er denne, at derved vil en Revision af Toldloven vanskeliggøres. Jeg tror det nu ikke. Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), der sidder foran mig, bemærkede i Gaar, at hvis man frygtede for, at den skulde vanskeliggøre en Toldrevision, kunde man jo tilføje den Bestemmelse i § 1, at Bidraget ikke maatte synke under $2\frac{1}{4}$ Mill. Men det er klart, at derved fjerner man kun Hindringen for en Revision, der gik nedad, ikke for en, der gik opad. Tilføjelsen vilde saaledes nærmest være for dem, der vilde sikre Kommunerne, at de ikke faa under $2\frac{1}{4}$ Mill., selv om Toldrevisionen gik nok saa langt ned. Men man kan jo ogsaa tænke sig, at naar man fik en saadan Bestemmelse, kunde Folk af Hensyn til Kommunerne være villige til at gaa ind paa Toldsatser, der vare højere end ellers hensigtsmæssigt. Det ærede Medlems Forslag raader saaledes kun Bod i den ene Retning. Jeg tror dog nok, at man maa kunne finde Udtryk, der formindske eller ophæve denne Frygt for, at Kommunerens Andel i Toldindtægterne skulde vanskeliggøre Toldrevisionen. Man kunde jo f. Eks. bestemme, at selve Procenten først skulde revideres, naar en Toldrevision var vedtagen og vel at mærke havde virket mindst et Aar, thi at forandre Procenten af Hensyn til Beregninger over den ny Toldafgift, vilde være mere end letsindigt, da disse Beregninger som bekendt hænge mer eller mindre i et Haar. Jeg mener, at et eller andet maatte man kunne finde paa, som maatte kunne fjerne denne Frygt for, at Bestemmelsen skulde vanskeliggøre Toldrevisionen, uden ligefrem at stryge den, noget, som jeg vilde i højeste Grad beklage, thi jeg anser det for fornuftigt og rigtigt, at Kommunerne, der ikke saaledes som Staten i de indirekte Afgifter finde nogen Erstatning for deres stigende Udgifter, faa et Bidrag, der svarer til Beløbet af de indirekte Afgifter. Det er den eneste Maade, synes jeg, hvorpaa man kan give dem det.

Der er endnu en lille Bestemmelse i Loven om, at i Tilfælde af, at Indtægten af Brændevinsbeskatningen stiger ud over et vist Beløb, skulde ogsaa dette gaa ind med i det, der skulde overføres til Kommunerne. Bestemmelsen, som den staar, har jo sin Betydning, hvad enten man